

ούτινος καὶ λιπαρὴς ἐγένετο μαθητὴς περὶ τὰ δέκα ἔτη. Ἡ δὲ ἀρσένιος τοῦ Πλάτωνος πρὸς τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ τοῦτον φαίνεται διαπρέπουσα μετὰ πολλῆς ζωηρότητος πανταχοῦ τῶν διαλόγων αὐτοῦ, ἐν οἷς εἰσάγεται οὗτος ὡς πρῶτον καὶ κύριον καὶ ἀγλαόν καὶ ὑπερέχον πρόσωπον. Εὐθύς δὲ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ, ἀπεσεύθη ὁ Πλάτων εἰς Μέγαρα μετὰ τῶν συμμαθητῶν αὐτοῦ ἐνασχολησάμενος εἰς τὴν φιλοσοφίαν. Ὑπὸ φιλομαθίας δὲ κολακευόμενος μετέβη ἐντεῦθεν εἰς Ἰταλίαν πρὸς τοὺς πυθαγορικοὺς φιλόλον καὶ Εὐρύκτον.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος παραλύσας τὰς καλὰς ἀρχὰς τῶν Ἑλλήνων διέφθειρε τὰ ἥθη, ἡσθετο ὁ Πλάτων ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ γείνη ὠφέλιμος τοῖς ἀνθρώποις. Ὅθεν ἡ δόξα αὕτη τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς τοῦ νὰ ἀνορθώσῃ τὰ πεπτωκότα καὶ διεσθαρμένα ἥθη αὐτῶν διήγειρον τὴν φιλοδοξίαν του. Βασανιζόμενος νυχθημερόν διὰ τὴν μεγάλην ταύτην ἰδέαν, ἀνυπομόνως τὴν στιγμὴν περιέμενε καθ' ἣν, περιβαλλόμενος τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχῆς, νὰ ἀναδείξῃ τὸν ζῆλον καὶ τὰ πλεονεκτήματα αὐτοῦ.

Ἄλλ' αἱ δονήσεις, αἱ ἡ δημοκρατία ἐδοκίμασε περὶ τοὺς τελευταίους χρόνους τοῦ πολέμου, αἱ συχναὶ ἐκείναι στάσεις, αἵτινες ἐντὸς οὐ πολλοῦ τὴν τυραννίαν ὑπὸ μορφὴν τὴν μᾶλλον φοβερὰν καὶ φρικαλέαν παρέστησαν, αἱ σκέψεις αὗται, λέγω, αἱ μυρία συμβάντα γεννῶσαι τὴ μνήμην αὐτοῦ, κατέπεισαν αὐτὸν ὅτι αἱ κυβερνήσεις ἀνεπανορθωτὶ εἶχον προσβληθῆ εἰς ἀνικμάτων ἀσθενειῶν. Τὰ δὲ πράγματα τῶν θνητῶν ἐν τοιαύτῃ, οὕτως εἰπεῖν, ἀπέλπιδι καταστάσει εὐρίσκοντο, ὥστε δὲν ἤθελον εἶναι εὐτυχεῖς οἱ ἄνθρωποι, εἰ μὴ ἡ φιλοσοφία ἐπελαμβάνετο τῆς διοικήσεως αὐτῶν. Ὅθεν παραιτηθεὶς τοῦ πρώτου σκοποῦ θωπεύσας τὴν Μοῦσαν αὐτοῦ διὰ νὰ καθησυχάσῃ, ἐδράξατο τῇ τοῦ παντὸς δεσποζούσης δεσποίνης Φιλοσοφίας ἐπὶ τῇ διδασκαλίᾳ τῶν θνητῶν, ἐπὶ δὲ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἐπεσκέφθη τὴν Ἰταλίαν, ἐνθα ἠκροάσατο καὶ τῶν μαθημάτων Ἀρχύτου καὶ Τιμαίου, φιλοσόφων Πυθαγορικῶν. Ἐντεῦθεν ἀπῆλθεν εἰς τὴν Κυρίνην πρὸς Θεόδωρον τὸν μαθηματικόν· ἐντεῦθεν πάλιν μετέβη εἰς Αἴγυπτον, ὅπου ἐμύθη τὰ μυστήρια τῆς ἐρμητικῆς διδασκαλίας. Ἐντεῦθεν ἀπέπλευσεν εἰς τὴν μεγάλην Ἑλλάδα (τὰς μεσημβρινὰς ἑλληνικὰς πόλεις τῆς Ἰταλίας). Πρὸς δὲ διήλθε τὴν Σικελίαν ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἴδῃ τὰ ἄξια λόγου τῆς νήσου ταύτης.

(ἀκολουθεῖ).

ΠΑΛΜΥΡΑ

Ἡ γνωστὸν, ἡ Παλμύρα (ἡ Ταδμόρ τῶν σημερινῶν Ἀράβων), ὑπῆρξε πόλις περιφανὴς τῆς ἀρχαίας Συρίας, σῶζονται δὲ ταύτης λαμπρὰ εἰρεπία. Ἐκεῖτο ἐν ὁσῶι μετὰ τῆς Δαμασκού καὶ τοῦ Εὐφράτου, ἀνεπτύχθη δὲ μεγάλως ἕνεκα τοῦ ἐν αὐτῇ ἐπισταυρομένου πλούτου διὰ τοῦ ἐμπορίου τῆς διαμετακομί-

σεως. Ἡ Παλμύρα μετὰ τῆς περιχώρου ἀπετέλει μικρὰν ἡγεμονίαν, ἥτις προσηρτήθη τῇ ῥωμαϊκῇ αὐτοκρατορίᾳ ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς γ' μετὰ Χριστὸν ἐκατονταετηρίδος. Οἱ κάτοικοι τῆς Παλμύρας ἦσαν φυλὴς Σιμιτικῆς, ἥτοι συγγενοὺς τῶν Ἀράβων καὶ τῶν Ἑβραίων, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτῶν ἐπομένως μεγάλην ἔχει ἀναλογίαν πρὸς τὴν ἀραβικὴν καὶ τὴν ἑβραϊκὴν. Ἡ παλμυραϊκὴ γλῶσσα εἶναι ἐν μέρει γνωστὴ ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἀνακαλυφθεισῶν ἐπιγραφῶν. Ἡ παρὰ τῶν ῥώσων περιγραφὴ τῶν ἀνακαλυφθεῖσα ἀνάγεται εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ φέρει τὴν χρονολογίαν τοῦ 137 ἔτους μετὰ Χριστόν. Εἶναι δὲ αὕτη τελωνιακὴ διατίμησις ἀφορῶσα εἰς τὰ τελωνιακά τέλη τὰ εἰσπρακτέα ἐπὶ τῶν ἐν Παλμύρᾳ εἰσερχομένων καὶ ἐξ αὐτῆς ἐξερχομένων ἐμπορευμάτων. Ἡ ἐν λόγῳ ἐπιγραφή μεγάλην φαίνεται ἔχουσα ἀξίαν διὰ τε τὴν σπουδὴν τῶν ἀρχαίων Σιμιτικῶν γλωσσῶν, καθοσον εἶναι ἡ μεγαλητέρα εἰς παλμυραϊκὴν ἢ ἀραμαϊκὴν γλῶσσαν γνωστὴ ἐπιγραφή, καὶ διὰ τὰς λίαν ἐνδιαφερούσας πληροφορίας, αἱ παρέχει περὶ τῆς τότε, κατὰ τὰς χώρας ἐκεῖνας, ἐμπορικῆς κινήσεως. Ἄλλ' ἄξιον σημειώσεως εἶναι καὶ τοῦτο, ὅτι ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ἐπιγραφῆς καταφανὴς γίνεται ἡ διάδοσις τῆς ἑλληνικῆς γλῶσσης μεταξὺ καὶ αὐτῶν τῶν Σιμιτικῶν φυλῶν τῆς ἐρήμου, αἵτινες ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας οὐ μόνον ἠνέουσαν καὶ ἐλάλουν αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ ἐχρῶντο αὐτῇ πολλὰκις ὡς γλῶσση ἐπισήμῳ.

Ταῦτα ἐν τῇ Ὁρᾷ συνεπλήρωσεν ὁ κ. Δ. Πανταζῆς δὲ τῶν ἐξῆς:

«Ἡ Παλμύρα εἶναι βεβαιωμένον ὅτι ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Σολομώντος ὡς ἐμπορικὸς σταθμὸς μετὰ τῶν Βαβυλωνίων, Εὐφράτου, Περσικοῦ κόλπου καὶ τῶν δυτικῶν χωρῶν (Παλαιστίνης) καὶ ὑπὸ μὲν τῶν Ἑλλήνων ὠνομάζετο τῷ ὄντι Παλμύρα, ὑπὸ δὲ τῶν Ἰουδαίων καὶ ἄλλων Ταδμόρ, ὑπὸ τῶν Ὁ. Θεοδμόρ· ὁ ἔστι μεθερμηνεύμενον Φοινικίπολις. Οἱ νῦν Ἀραβες λέγουσιν αὐτὴν Ταθμούρ. Τὸν Β'. μ. Χ. αἰῶνα καθωρξίσθη αὐτὴν τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ (κατὰ Στέφανον τὸν Βυζάντιον) μετωνομάσθη Ἀδριανούπολις. Ἀρχομένου τοῦ Γ'. αἰῶνος κατέστη, ἐπὶ Καρακάλλᾳ ῥωμαϊκὴ ἀποικία. Μετὰ ταῦτα, βασιλευσέντος τοῦ Γαλιανοῦ, ἡ ῥωμαϊκὴ Σύγκλητος παρεχώρησε τὴν Παλμύραν εἰς τὸν γερούσιαστὴν Ὀδενάδου περιβαλοῦσα αὐτὸν τῷ βασιλικῷ ἀξιώματι, διότι κατετρόπωσε τὸν τῆς Ῥώμης ἐχθρὸν βασιλέα τῆς Περσίας Σαπώρην. Δολοφονηέντος τοῦ Ὀδενάδου, διεδέξατο αὐτὸν ἡ γυνὴ του περίφημος Ζηνοβία. ἥτις ἐπιζητήσασα νὰ καταστήσῃ τὸ κράτος τῆς ανεξάρτητον ἀπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐπικυριαρχίας ἡττήθη ὑπὸ τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου καὶ μετηνέχθη αἰχμάλωτος εἰς Ῥώμην. Τὰ περὶ ταύτης τῆς Ζηνοβίας εὐρίσκονται κατ' ἑκτασιν ἐν τῇ ἀναγνωσθείσῃ ἐν τῷ Συλλόγῳ Παρασσω πρὸ τεσσάρων ἐτῶν περὶ Ζηνοβίας διατριβῇ μου.»